

Steve Berry

Het web van de keizer

Vertaald door Gert-Jan Kramer

De Fontein

Proloog

Vrijstaat Beieren, Duitsland

Zaterdag 8 juni

10.40 uur

Danny Daniels genoot van de vrijheid na zijn presidentschap van de Verenigde Staten. Let wel, hij vond het heerlijk om president te zijn. En acht jaar lang had hij de functie naar eer en geweten vervuld. Maar hij koesterde het leven dat hij momenteel leidde. Hij kon gaan en staan waar hij wilde. Wanneer hij wilde.

Hij had geweigerd om nog langer beveiligd te worden door de Secret Service, het recht van elke voormalige president, onder het voorwendsel dat hij de Amerikaanse belastingbetaler die onkosten wilde besparen. Maar de waarheid was dat hij niet van babysitters hield. Als iemand hem iets wilde aandoen, laat maar komen dan. Hij was allesbehalve hulpeloos. En ex-presidenten vormden voor niemand een echte bedreiging.

Tuurlijk, hij werd regelmatig herkend.

Dat hoorde erbij.

Hij reageerde dan vriendelijk en beleefd, zoals zijn moeder hem had geleerd. Maar op deze regenachtige, late lenteochtend in het diepe zuiden van Beieren was de kans op herkenning gering. Bovendien was hij al een halfjaar president af. Een eeuwigheid in de politiek. Hij was nu de junior senator voor de geweldige staat Tennessee, en hiernaartoe gekomen om een vriendin te helpen.

Waarom?

Omdat vrienden dat voor elkaar doen.

Hij had het politiebureau in Partenkirchen moeiteloos kunnen vinden. Het bergstadje was zo nauw verweven met Garmisch dat het lastig was om te weten waar het ene eindigde en het andere begon. Het granieten gebouw stond in het zicht van het oude olympische ijsstadion dat, zo wist hij, was opgetrokken in 1936 toen Duitsland voor het laatst de Winterspelen organiseerde. Daarachter, in de verte, lagen de alpenhellingen met groene naaldbomen, doorregen met skipistes, niet langer bedekt met een dik pak sneeuw.

Hij was hier om een vrouw te spreken die op direct bevel van de Duitse

kanselier in hechtenis werd gehouden. Haar naam luidde Hanna Cress. Gisteren had Europol haar identiteit nagetrokken: een Belarussisch staatsburger zonder strafblad. Ze waren met behulp van online registers ook te weten gekomen dat ze een duur appartement in Minsk bezat, rondreed in een Mercedes C-klasse, en het afgelopen jaar veertien keer naar het buitenland was gereisd, allemaal zonder een duidelijke bron van inkomsten.

Blijkbaar had niemand haar geschoold in de kunst van discretie.

Er was iets belangrijks gaande.

Danny voelde het aan alles.

Zo belangrijk zelfs dat zijn oude vriendin, de Duitse kanselier, hem persoonlijk om assistentie had gevraagd.

Wat zijn ego streelde. Het was fijn om te weten dat hij niet was afgeschreven.

Hij trof Hanna Cress aan in een kleine verhoorkamer, voorzien van felle lampen en een gruisige tegelvloer. Ze zat aan een tafel met een sigaret in de hand. De ruimte zag blauw van de rook, die prikte in Danny's ogen. Op zijn verzoek zou niemand het gesprek observeren of opnemen, zo wilde de kanselier het, dus betrad hij de kamer alleen en sloot de deur achter zich.

‘Waarom word ik vastgehouden?’ vroeg de vrouw op zakelijke toon.

‘Iemand vond dit een mooie gelegenheid voor jou en mij om nader kennis te maken.’ Hij liet zich niet door haar uit de tent lokken.

Ze blies een wolkje sigarettenrook uit. ‘Waarom sturen ze een Amerikaanse president om met mij te praten? Dit heeft niets met u van doen.’

Hij ging schouderophalend zitten en legde een manilla envelop op tafel. Incognito blijven kon hij dus vergeten.

‘Ik ben geen president meer. Gewoon een normale burger.’

Ze lachte. ‘Alsof je zegt dat goud gewoon metaal is.’

Goed punt.

‘Ik kwam naar Duitsland om een envelop af te leveren,’ zei Cress, wijzend. ‘Niet om gearresteerd te worden. En nu wil een Amerikaanse president mij spreken?’

‘Je boft vandaag. Ik ben hier om een vriendin te helpen. Marie Eisenhuth.’

‘De gerespecteerde kanselier van Duitsland. Oma.’

Hij glimlachte om de bijnaam. Oma van de natie. Ongetwijfeld een verwijzing naar zowel haar leeftijd als haar langdurige kanselierschap.

Duitsland kende geen termijnlimiet. Je bleef net zo lang als het volk wilde. Dat systeem beviel hem eigenlijk wel.

Ze nam nog een lange trek van haar sigaret en drukte de peuk uit in een asbak. 'U kwam praten. Praat. Misschien laten jullie me dan gaan.'

Deze vrouw was gisteren in Garmisch verschenen voor een rendez-vous. De afspraak was geregeld via een reeks e-mails van ene Gerhard Schüb naar het kantelierskantoor, met de bedoeling om documenten over te dragen, waarbij Hanna Cress als koerier diende. Die overdracht was gelukt. Vandaar de envelop. Daarna was Cress in verzekerde bewaring gesteld. Waarom? Een goede vraag die zijn oude vriendin de kanselier niet volledig had beantwoord. Maar hij was wel de laatste om haar werkwijze in twijfel te trekken. Hij was allang blij dat hij een steentje kon bijdragen.

'Wie is Gerhard Schüb?' vroeg Danny.

Ze glimlachte. De uitdrukking accentueerde een blauwe plek op de rechterkant van haar gelaat. De verkleuring ontsierde haar knappe gezicht. Ze had een melkwitte huid, en haar grove mond en neus maakten haar aantrekkelijk op een ruige manier, maar haar blauwe ogen bleven schimmig en afstandelijk.

'Iemand die probeert te helpen,' zei ze.

Dat was geen antwoord. 'Ik zal de vraag herhalen: wie is Gerhard Schüb?'

'Een man die een heleboel weet.' Ze gebaarde naar de envelop. 'En iets van die kennis met jullie deelt.'

'Waarom komt hij zelf niet?'

'Hij wil niet gevonden worden. Zelfs niet door Oma.' Ze liet een stilte vallen. 'Of een ex-president. Hij heeft mij gestuurd.' Ze staaarde hem strak aan. 'U hebt werkelijk geen flauw benul, hè?'

Hij hoorde de stille boodschap achter de belediging.

U weet niet half wat er aan de hand is.

'Er zijn mensen en dingen uit het verleden die ook nu nog belangrijk zijn,' hernam Cress. 'Heel belangrijk zelfs. Zoals de kanselier zal ontdekken... als ze hiermee doorgaat. Zeg tegen Oma dat ze moet oppassen.'

'Voor wat?'

'De overwinning.'

Een merkwaardig antwoord, maar Danny liet het gaan. Hij pakte de envelop. 'Hierin zit een vel papier met cijfers. Het lijken me gps-coördinaten. Zijn het dat ook?'

Ze knikte. 'Het is een locatie die jullie moeten bezoeken.'

'Waarom?'

Cress haalde haar schouders op. 'Hoe moet ik dat weten? Ik ben slechts de boodschapper.'

'Had je dat gisteren niet allemaal kunnen vertellen?'

'Nooit de kans voor gekregen,' reageerde de vrouw. 'Ik werd meteen opgepakt en kreeg een klap in mijn gezicht.'

Wat de blauwe plek verklaarde.

'Ik heb de andere papieren in de envelop gelezen,' zei Danny. 'Ze gaan over dingen die al lang voorbij zijn. De Tweede Wereldoorlog. Hitler. Nazi's.'

Ze stootte een lachje uit. 'Geschiedenis kan verbazingwekkend actueel zijn. Let maar goed op, ex-president, misschien leert u nog wat.'

Hij kon zien dat Cress een harde noot was om te kraken.

Maar hij was gespecialiseerd in harde noten. 'En is Gerhard Schüb mijn leermeester?'

'Herr Schüb probeert alleen maar te helpen.'

'Waarmee?'

De vrouw glimlachte. 'Om de waarheid te achterhalen. Wat anders?'

Ze reikte naar het pakje sigaretten. Misschien zou roken haar loslippiger maken, dus maakte Danny geen bezwaar. Ze stak snel nog een sigaret op en leek na twee diepe halen te ontspannen.

Hij moest meer weten.

Vooral over de herkomst van de documenten in de envelop.

Haar ogen veranderden als eerste. Haar verloren, peinzende blik ging over in plotse angst, daarna pijn, toen wanhoop. De spieren in haar gezicht trokken strak en verwrongen zich tot een uitdrukking van doodsnood. De sigaret viel uit haar vingers. Ze klauwde paniekerig naar haar keel. Haar tong schoot uit haar mond, terwijl ze kokhalzend naar adem snakte. Schuimend speeksel begon over haar onderlip te druipen.

Danny stond verschrikt op en probeerde haar te helpen. Ze greep zijn colbert met beide handen, haar ogen opengesperd van angst.

'Kei... zer.'

Ze wist een laatste adem eruit te wringen en haar hoofd viel opzij toen de nekspieren het begaven. Haar vingers lieten los en ze zakte voorover op de stoel. Met haar laatste zucht kwam een vleugje bittere amandelen vrij.

Een geur die hij herkende.

Blauwzuur.

Hij keek naar het pakje sigaretten op tafel en vervolgens naar de smeulende peuk op de vloer.

Wat was dit voor duivelse streek?
En wat bedoelde ze met –
Keizer.

Drie dagen later

I

Republiek Belarus

Dinsdag 11 juni

08.50 uur

Cotton Malone wist wanneer er problemen op komst waren. Dat was maar goed ook, want hij belandde vaker wel dan niet in penibele situaties. Neem nou vandaag. Het begon onschuldig genoeg, met een ontbijt in het imposante Beijing Hotel. Een oosters tintje in een voormalig Sovjetland. Op-en-top eerste klas, zoals het hoorde, want hij reisde niet alleen.

‘Ik haat vliegtuigen,’ zei Cassiopeia Vitt.

Hij glimlachte. ‘Je meent het.’

Ze bevonden zich op vijfduizend voet in de lucht, op een zuidwestelijke koers naar Polen. Onder hen strekten zich kilometers onbewoond woud uit, met sporadisch een dorp. Ze waren naar het oosten gekomen als vriendendienst voor ex-president Danny Daniels, die twee dagen eerder in Kopenhagen was opgedoken met een probleem. De Duitse kanselier zocht een man genaamd Gerhard Schüb. Een Belarussische vrouw, Hanna Cress, was in Beieren met ongelofelijke informatie komen aanzetten, waarna ze op gewiekste wijze was vermoord, maar niet voordat ze nog één woord kon uitbrengen.

Keizer.

Zouden jullie een citytripje naar Minsk kunnen maken om te kijken of je meer te weten kunt komen over haar en/of Gerhard Schüb? had Daniels gevraagd.

Dus waren ze gisterochtend met een gecharterd toestel vanuit Denemarken naar de hoofdstad van Belarus gevlogen, waar ze de hele dag vragen hadden gesteld.

Wat niet onopgemerkt bleef.

‘Denk je dat we dit land heelhuids kunnen verlaten?’ vroeg ze.

‘Ik geef ons vijftig procent kans.’

‘Die kansberekening bevalt me niet echt.’

Hij grijnsde. ‘We hebben het tot nu toe gered.’

Ze waren het hotel ternauwernood ontvlucht nadat de *militiya* arriveerde om hen te zoeken. Daarna hadden ze net voor hun achtervolgers het vliegveld bereikt, alleen om te ontdekken dat het toestel waarmee ze gisteren waren aangekomen was geconfisqueerd. Dus deed hij wat elke ondernemende boekhandelaar, die vroeger als geheim agent voor het Amerikaans ministerie van Justitie had gewerkt, zou doen: hij stal gewoon een ander toestel.

‘Ik heb echt een pesthekel aan vliegtuigen,’ morde Cassiopeia opnieuw. ‘Vooral kleine roestbakken waarin ik mijn kont niet kan keren.’

Uit de beperkte keuze aan vervoermiddelen had Cotton zijn oog laten vallen op een GA8 Airvan. Australische makelij. Eenmotorig, geschoorde vleugels, compleet van metaal, een asymmetrische vorm. ‘Een vliegend koekblik’ zou een accuratere omschrijving zijn. Ontworpen voor onverharde airstrips en landingen in de bush. Hij had een paar jaar geleden met plezier in zo’n ding gevlogen. De acht passagiersstoelen waren in dit model verwijderd, waardoor de cabine achter hen redelijk wat ruimte bood. De reclamebeschildering op de romp bevestigde dat dit toestel voor skydiven werd gebruikt, en het had Cotton weinig moeite gekost om de motor met een foefje aan de praat te krijgen.

Hij zag Cassiopeia uit het raam kijken om het landschap te bestuderen.

‘Het had erger gekund,’ zei Cotton.

‘Dat is allemaal relatief.’

Cassiopeia was adembenemend. De Latijns-Arabische genencocktail bracht buitengewoon aantrekkelijke vrouwen voort. Voeg daar slim en schrander aan toe, met de moed van een leeuwin, en wie zou er niet verliefd op haar worden. Ze liet zich door weinig afschrikken, behalve dan dat ze een hekel had aan kou, en waar hij ondergrondse ruimtes haatte, had zij juist een grote afkeer van hoogtes. Helaas leken ze die geen van twee te kunnen vermijden.

‘Weet je waar we zijn?’ vroeg ze.

‘Ik zou zeggen ten noorden van Brest, en die stad ligt pal aan de Poolse grens. Ik hoopte er een glimp van op te vangen in het zuiden.’

Hij had met giswerk hun koers bepaald door de ochtendzons achter zich te houden en het boordkompas naar het zuidwesten te richten. Te ver naar het noorden en ze zouden in Litouwen eindigen, waar hun problemen konden voortduren. Polen was waar ze moesten zijn, veilig terug in de Europese Unie.

Het Comité voor Staatsveiligheid in Belarus kwam het dichtst in de

buurt van de oude KGB in de Sovjet-Unie. De geheime dienst gebruikte zelfs nog de afkorting KGB en stond berucht als een grote schender van mensenrechten. Die gasten maakten zich schuldig aan martelingen, executies en noem maar op, dus wilde hij hun methoden liever niet aan den lijve ondervinden.

Hij hield de *yoke*, die niet uit het controlepaneel maar uit de vloer kwam, lichtjes in de hand. De voor- en zijruiten boden uitstekend zicht. De hemel strekte zich helder voor hem uit en beneden zag hij een dichte zee van bomen, waar de donkere kronkel van een weg doorheen liep, met hier en daar een boerderij.

Cotton hield van vliegen.

Voor hem was een vliegtuig een levend wezen. Hij had oorspronkelijk een carrière als piloot nagestreefd. Maar de omstandigheden waren veranderd. Wat gezien zijn leven een understatement leek.

Hij liep vlug de meters op het controlepaneel langs. Luchtsnelheid, tachtig knopen. Brandstof, honderdzeventig liter. Elektronica, allemaal oké. Besturing, responsief.

Onder hem, in het zuiden, ontwaarde hij Brest in de verte.

Perfect.

‘Daar heb je ons baken,’ zei hij. ‘De grens is niet ver meer.’

Ze hadden de driehonderd kilometer vanaf Minsk snel weten af te leggen. Eenmaal in Polen zou hij een commerciële luchthaven zoeken om te landen, waarna ze met de eerst beschikbare vlucht het land konden verlaten. Het was veel te riskant om gebruik te blijven maken van dit gestolen toestel.

Hij trok de gashendel terug, minderde snelheid en bediende de vleugelkleppen om de Airvan tot duizend voet te laten zakken. Hij wilde onder de radar de grens oversteken.

‘Daar gaan we,’ zei Cotton waarschuwend.

Hij hield de kist stabiel tijdens de duikvlucht. De tweebledige propeller gonsde onverminderd voort en de motor leek zonder protesteren mee te werken. De vleugels kregen in de lage lucht een paar windstoten te verduren, maar dat was geen reden tot ongerustheid.

Toen zag hij het.

Een flits.

Tussen de bomen.

Gevolgd door een projectiel dat vanuit het bladerdak recht op hen afkwam.

Hij trok aan de yoke en liet het vliegtuig scherp hellen, een precisemanoeuvere waarbij de vleugels bijna verticaal naar de grond wezen. Gelukkig was de Airvan heel wendbaar en kon het toestel de draai maken, maar hun lage snelheid werkte in hun nadeel en ze begonnen te vallen.

Het projectiel explodeerde boven hen.

‘Een raketwerper,’ constateerde Cotton, die de gashendel voorwaarts dwong en de snelheid opvoerde. ‘Ze zijn ons blijkbaar niet vergeten.’

Hij kreeg de kist weer recht en bereidde zich voor om te klimmen.

Dan maar niet onder de radar. Ze werden verdomme aangevallen.

‘Inkomend vuur!’ riep Cassiopeia, die aandachtig naar buiten keek.

‘Waar?’

‘Twee. Links en rechts.’

Geweldig.

Cotton zette de gashendel helemaal open en verstelde de kleppen voor een steile klim.

Er vonden twee explosies plaats. De ene was ver weg en veroorzaakte geen schade, maar de andere liet een smeulend gat achter in een vleugel.

De motor sputterde.

Hij reikte naar de mengselregeling voor de brandstof en sloot de tank in de linkervleugel, in de hoop dat er geen lucht in de leiding zou komen. Ze wonnen nog steeds aan hoogte, maar de motor begon harder te reutelen.

‘Dat klinkt niet goed,’ zei Cassiopeia.

‘Nee, inderdaad.’

Hij vocht tegen de horten en stoten, de yoke bokkend tussen zijn benen. ‘Ik weet dat je dit niet wilt horen. Maar we gaan neerstorten.’

Cassiopeia wilde dat niet horen.

Niet in het minst.

Het vliegtuig bleef bokken. Dit nachtmerriescenario kon nooit goed aflopen. Ze wierp een snelle blik op de hoogtemeter en zag dat de wijzer naar de drieduizend voet kroop.

‘Waarom gaan we omhoog?’ vroeg ze.

Cotton worstelde met de besturing van het vliegtuig, dat zich leek te verzetten tegen al zijn commando’s. ‘Dat is beter dan omlaag. Maak je riemen los en kijk of er achterin parachutes liggen.’

Ze staaarde hem vol ongeloof aan, maar wist wel beter dan hem tegen te spreken. Hij deed zijn stinkende best om hen in de lucht te houden, en daar was ze hem dankbaar voor. Ze maakte haar gordel los en glipte uit de schouderriemen.

Het vliegtuig slingerde sterk.

Ze greep de rugleuning van haar stoel en stommelde toen de achtercabine in. Aan weerszijden van de lege ruimte stond een lange bank. Afgezien daarvan was er nergens iets te ontdekken.

‘Ik zie hier niets!’ riep Cassiopeia.

‘Kijk in de banken.’

Ze stortte zich naar rechts, viel op haar knieën voor de bank en tilde de scharnierende zitting op. Er lag een parachute in. Ze haalde hem eruit. Toen schoof ze naar de overkant en deed de andere bank open. Leeg.

Maar één parachute?

Dat meen je niet.

Cotton bleef vechten.

De hoogte- en rolroeren leken te reageren, maar het kostte moeite om te manoeuvreren. Hij moest voorkomen dat de motor stilviel. Hij trok de kleppen in, wat hun snelheid vergrootte. Vliegtuigen werden beoordeeld op hun vervoerscapaciteit, bereik en snelheid. Onder de huidige omstandigheden hield deze GA8 Airvan het fantastisch vol.

De raketwerper had de vleugel en het roervlak beschadigd. Uit de ravage lekte heel wat brandstof, waardoor de inhoud van de tanks, halfvol

toen ze opstegen, deels verloren ging. De motor bleef ratelend strijd leveren, terwijl de propeller meer plakte dan hapte in de lucht. Hij voelde dat de yoke lossier bewoog dan normaal, dus waarschijnlijk hadden de koelkieuwen de steile klim niet overleefd. Maar hij wist het toestel horizontaal te trekken op iets meer dan vierduizend voet.

Ze waren de hele tijd doorgevlogen naar het zuidwesten.

Vanaf de grond waren geen projectielen meer afgevuurd, wat hopelijk betekende dat ze de grens met Polen waren overgestoken. Maar dat kon hij onmogelijk vaststellen, want beneden lagen alleen maar bossen.

De yoke schoot uit zijn hand en het toestel hield op met vliegen. Alle meters sloegen op hol. De druk- en oliewijzers zakten naar nul. Het vliegtuig bokte als een stier.

‘Er is maar één parachute!’ riep Cassiopeia.

‘Doe om.’

‘Pardon?’

‘Doe dat ding om!’

Cassiopeia had nog nooit een parachute aangeraakt, laat staan er een gedragen. Het allerlaatste wat ze in haar leven had verwacht was dat ze een sprong uit een vliegtuig zou moeten maken.

De vloer van het toestel trilde als bij een aardbeving. De motor probeerde hen in de lucht te houden, maar de zwaartekracht vocht hard om hen omlaag te trekken. Ze stak haar armen door het schouderharnas, bracht de overgebleven riem tussen haar benen omhoog en klikte de metalen gespen op hun plaats.

‘Open het zijluik!’ riep Cotton. ‘Snel. Ik kan dit ding niet langer houden.’

Ze greep de hendel en schoof het paneel over een rail totdat het vastklikte. Warme lucht stroomde met een bulderend geraas naar binnen. Onder haar, heel erg diep onder haar, scheerden boomkruinen langs.

‘We moeten springen!’ riep Cotton boven het lawaai uit.

Had ze dat goed gehoord?

‘We hebben geen keuze. Het lukt niet om dit ding aan de grond te zetten, en het blijft niet veel langer in de lucht.’

‘Springen kan ik niet.’

‘Ja, kun je wel.’

Nee, echt niet. Het was al erg genoeg dat ze in dit vliegtuigje was gestapt. Dat had alles van haar gevergd. Maar eruit springen? De lucht in?

Cotton maakte zijn riemen los en rolde uit de stoel. Zonder piloot helde het vliegtuig naar voren en weer terug. Hij wankelde naar Cassiopeia en sloeg zijn armen om haar heen, met zijn handen onder de parachute en strak tegen haar ruggengraat.

Ze keken elkaar diep in de ogen.

Hij schuifelde hen allebei naar de open deur.

‘Cotton...’

‘Leg je hand op de D-ring,’ zei hij tegen haar. ‘Tel tot vijf, dan trekken.’

Haar ogen toonden de angst die door haar lichaam gierde.

‘Zoals je ooit tegen mij zei,’ sprak hij bemoedigend, ‘toen ik zelf in paniek raakte. We zijn hier onder ons, en ik zal je niet loslaten.’

Hij kuste haar.

Het volgende moment vielen ze uit het vliegtuig.

Cotton had eerder parachutesprongen gemaakt, maar nooit een tandem-sprong zonder een harnas, zonder beschermbril, en op zo’n lage hoogte.

Eenmaal uit de cabine begonnen ze onmiddellijk rond te tollen. Een oorverdovende, hete windvlaag sneed hem de adem af. Een gure droogte schuurde zijn keel en deed zijn ogen wateren. Het voelde alsof hij in een droogtrommel was beland. Maar hij moest bij zijn positieven blijven en hopen dat Cassiopeia hetzelfde deed en niet vergat tot vijf te tellen en aan het koord te trekken. Hij kon dat onmogelijk voor haar doen. Het vereiste al zijn kracht om haar lichaam vast te houden.

De snelheid waarmee ze ronddraaiden nam af en hij zag de GA8 Airvan naar beneden storten. Ze moesten zo ver mogelijk weg bij die ramp, maar dat leek gelukkig geen probleem te worden.

Zijn hoofd zwiepte plots achterover en ze kregen allebei een harde ruk toen Cassiopeia kennelijk tot vijf had geteld. Hij zag de parachute uit de zak schieten en de lijnen trokken strak toen het scherm opbolde in de lucht. Ze werden eerst opwaarts getrokken en zweefden toen langzaam omlaag in de nu stille ochtend.

‘Alles oké?’ vroeg hij in haar oor.

Ze knikte.

‘Je zult de lijnen moeten pakken om ons bij te sturen,’ zei hij.

‘Zeg maar hoe.’

Hij was onder de indruk van de zelfbeheersing van Cassiopeia. Voor iemand met hoogtevrees moest dit de grootste nachtmerrie zijn.

‘Trek hard naar links.’

Cassiopeia volgde zijn instructie op, waardoor hun afdaling schuiner en steiler verliep. Hij mikte op een open plek die hij achter de bommen had gezien. Landen op dat ene stuk grond leek hem beter dan schrapende takken.

‘Nog een keer,’ zei Cotton.

Cassiopeia gehoorzaamde.

Maar ze bewogen niet ver genoeg naar de beoogde landingsplek.

En ze hadden niet veel meters lucht meer over.

Hij besloot het zelf te proberen en reikte naar een van de stuurlijnen, waarna hij snel ook de andere greep, en gebruikte zijn volle gewicht om het scherm te draaien en hun koers te veranderen.

Er resteerden slechts seconden om hun afdaling te corrigeren.

Hij hield de lijnen vast alsof zijn leven ervan afhing, en dat was ook zo. Zijn lichaam zwierde mee met elke beweging en slechts tien vingers weerhielden hem van een dodelijke smak. Cassiopeia begreep hoe gevaarlijk dit was, sloeg haar armen om zijn middel en hield hem stevig vast.

Hij waardeerde het gebaar.

En bleef de stuurlijnen bedienen.

Ze passeerden de bommen.

‘Buig je knieën bij de landing,’ zei hij. ‘Verzet je niet tegen de klap. Laat het gewoon gebeuren.’

De grond kwam snel dichterbij.

‘Laat me los!’ riep Cotton.

Ze deed wat hij zei.

En ze ploften neer op de aarde.

Cassiopeia werd meegesleurd met de parachute. Hij landde zelf op zijn rechterzij, rolde over de harde bodem en kwam tot stilstand.

Opgelucht ademhalend bracht hij zijn zenuwen tot bedaren.

Niets gebroken, zo leek het.

Het verwonderde hem dat zijn bijna vijftigjarige lichaam nog steeds zo’n klap kon verwerken.

Cassiopeia lag een eind verderop en de parachute fladderde achter haar.

In de verte hoorde hij een explosie.

De GA8 Airvan.

Die te pletter sloeg.

3

Cassiopeia haalde zwaar adem en probeerde niet te hyperventileren. Ze had een hoop gevaarlijke dingen meegemaakt, met vuur, water, explosieven, pistolen en messen. Maar dat was niets – absoluut niets – vergeleken met wat haar zojuist was overkomen. Ze had altijd last gehad van hoogtevrees, maar ze had geleerd die angst te bedwingen. Al was ze natuurlijk nooit eerder duizenden meters uit de hemel gevallen, met iemand strak om haar lijf en samen maar één parachute.

‘Ben je oké?’ vroeg Cotton, die naar haar toe rende.

‘Nee. Dat ben ik niet.’ Ze verhief haar stem. ‘Ik ben verdomme net uit een vliegtuig gesprongen! Hoe krankzinnig wil je het hebben?’ Het lukte haar niet om rustiger te ademen. ‘Ik wil zoiets nooit meer van mijn leven meemaken.’ Ze kon er met haar hoofd niet bij en bleef praten als een bezetene. ‘Ik ben uit een vliegtuig gesprongen. Of nee. Jij hebt me uit een vliegtuig getrokken!’

Cotton knielde voor haar. ‘Ik gaf je wel eerst een kus.’

‘Serieus? Dat maakt alles goed?’

Hij legde zijn handen om haar wangen. ‘Ik begrijp het.’

Drie woorden. Dat was genoeg.

Ze keek in zijn groene ogen.

En herinnerde zich het voorval onder de grond in Washington D.C., toen de rollen waren omgedraaid en hij in paniek was geraakt toen zijn grootste angst bewaarheid werd. Wat had ze destijds tegen hem gezegd? *We zijn hier onder ons*. Precies de woorden waarmee hij ook haar had proberen te kalmeren.

Cotton had gelijk.

Hij snapte het als geen ander.

Ze onderdrukte haar paniek en beroerde zijn hand. ‘Ik weet dat je het begrijpt.’

‘Er was geen tijd om erover te discussiëren. We moesten springen voordat het vliegtuig zijn stabiliteit verloor. Als het in een spin was geraakt, hadden we nooit kunnen springen.’ Cotton keek om zich heen, eerst naar de ochtendhemel, toen naar het open veld en de bomen. ‘Ik hoop alleen dat we de grens over zijn.’

Zij ook.

Hij hielp haar overeind, maakte de gespen los en liet de lege parachutszak op de grond ploffen. Het witte scherm lag een paar meter verder, neergestreken in een kreukelige hoop.

Cassiopeia omhelsde hem en snoof zijn geur op.

Hij hield haar stevig vast.

Ze had een hoop mannen gekend, een paar heel intiem, maar niemand kon tippen aan Harold Earl 'Cotton' Malone. Hij was lang, met een brede borst. Zijn golvende haar, keurig netjes geknipt, leek altijd te glanzen als oud steen. Hij was een oprechte persoon met sterke voorkeuren en nog sterkere meningen. Al hing er vaak een schalks trekje om zijn lippen, dat een duivelse kant suggereerde en opwinding beloofde. Hij kwam uit een goede familie. Zijn moeder was geboren in Georgia, in het zuiden van de Verenigde Staten, zijn vader was een beroepsmilitair, een alumnus van de Naval Academy in Annapolis, die zich opwerkte tot de rang van kapitein-luitenant-ter-zee voordat hij vermist raakte toen zijn onderzeeër zonk. Cotton was in zijn vaders voetsporen ook naar de marineacademie gegaan en had daarna een opleiding tot gevechtspiloot gevolgd.

Maar die had hij nooit afgemaakt.

Halverwege liet hij zich opeens overplaatsen naar het JAG-korps en werd hij toegelaten tot het Georgetown University Law Center om rechten te studeren. Na zijn afstuderen werkte hij als jurist voor de marine.

Toen volgde er een nieuwe carrièreswitch.

Naar een speciale eenheid binnen het Amerikaanse ministerie van Justitie, bekend als de Magellan Billet, geleid door een vrouw, Stephanie Nelle, voor wie hij niets dan het allergrootste respect had. Daar bleef hij twaalf jaar voordat hij vervroegd uittrad, van zijn vrouw scheidde, naar Denemarken verhuisde en een antiquariaat kocht.

Nogal een overgang.

Maar deze man wist wat hij wilde.

En hoe hij het moest krijgen.

Toen ze elkaar jaren geleden voor het eerst ontmoetten in Frankrijk, waren ze niet erg onder de indruk van elkaar. Maar nu waren ze verliefd. Een koppel. Er waren ups en downs geweest, maar ze hadden de stormen doorstaan. Cassiopeia vertrouwde niemand meer dan hem, zoals de afgelopen paar minuten onomstotelijk hadden bewezen.

Ze lieten elkaar los.

‘Dat gecrashte vliegtuig zorgt voor een hoop aandacht,’ zei Cotton. ‘Ik stel voor dat we ons uit de voeten maken.’

Cassiopeia knikte. ‘En je kunt beter even bellen.’

Cotton reikte in zijn binnenzak en haalde zijn smartphone tevoorschijn. Verstrekkt door de Magellan Billet. Speciaal ontworpen voor gecodeerde berichten en voorzien van een geavanceerde gps-tracker. Alhoewel hij niet langer in actieve dienst was, had Stephanie Nelle hem de telefoon laten houden. Waarschijnlijk zodat ze hem makkelijker kon opsporen wanneer ze een vriendendienst nodig had.

Wat vrij vaak voorkwam.

Maar nu wellicht niet meer.

Na alle gebeurtenissen in Polen van vorige week betwijfelde hij of de Amerikanen hem nog snel zouden bellen. Hij kon niet door één deur met de huidige president, Warner Fox. Het was beter dat ze zich niet met elkaar inlieten. Waar ook weinig kans op bestond sinds Fox hem tot persona non grata had verklaard. Hij hoefde vanuit Washington geen opdrachten meer te verwachten.

Zoals Doris Day zong: *Que sera sera*.

Oftewel, shit happens.

Hopelijk zouden andere buitenlandse inlichtingendiensten hem nu en dan inhuren, dus misschien was niet alles verloren.

Hij probeerde de telefoon maar kreeg geen signaal. Dus raapte hij de lege zak van de grond en begon de parachute naar zich toe te trekken, met de bedoeling om alle twee tussen de bomen te dumpen. Er moest in de nabije omgeving een verkeersweg zijn. Een boerderij. Een dorp. Iets. Hopelijk zou zijn telefoon daar wel werken of kon hij die van een ander gebruiken. Maar als hij dan toch in de bossen moest stranden, zou hij niemand liever bij zich hebben dan Cassiopeia. Hij was lang getrouwd geweest met zijn eerste vrouw. Ze hadden veel vreugde en verdriet gedeeld. Zelfs een kind gekregen. Zijn zoon Gary. Na zijn scheiding had hij echt nooit gedacht dat de liefde nogmaals zijn pad zou kruisen. Tot Cassiopeia opdook. Letterlijk. In de nacht.

Terwijl ze op hem schoot.

Hij glimlachte. Een nogal opmerkelijke kennismaking.

Van het een kwam het ander en nu vormden ze een team.

In meerdere opzichten.

Ze pakten samen de parachute en begaven zich naar de bomen. In de

verte werd de ochtendstilte verbroken door een lage basdreun.

Hij kende dat geluid.

De rotorbladen van een helikopter.

Hij probeerde de richting te bepalen en kwam uit op het westen.

‘Het wordt luider,’ zei Cassiopeia.

‘En komt deze kant op.’

Ze zochten haastig dekking tussen de bomen, waar ze de parachute in het kreupelhout verborgen. Het gegons van rotorbladen weergalmde steeds luider, totdat er boven de boomtoppen een NH90 in het zicht bulderde. Een helikopter met het embleem van de NAVO.

Wat bevestigde dat ze op Pools grondgebied waren.

De zwaar ronkende helikopter vloog laag over de bomen en landde in het midden van de open plek. De zijdeur ging open en een man stapte uit, casual gekleed in een spijkerbroek met donkerblauwe jas en stevige schoenen. Een lange, breedgeschouderde kerel met een dikke bos wit haar. Hij beende over het terrein, hun kant op, met de houding van een leider.

Wat hij ook was geweest.

‘Danny Daniels,’ mompelde Cassiopeia.

Van Steve Berry verschenen bij De Fontein:

De Amberzaal (2004)

De Romanov voorspelling (2005)

Het derde geheim (2006)

De erfenis van de Tempeliers (2007)

De Alexandrië-connectie (2008)

Het Venetiaans bedrog (2009)

Het geheim van de kathedraal (2010)

Het complot van Parijs (2011)

De tombe van de keizer (2012)

Het Columbus mysterie (2013)

De Jefferson code (2014)

Het Koningsbedrog (2015)

De Lincoln mythe (2016)

Het patriottenspel (2017)

De veertiende kolonie (2018)

De verdwenen orde (2019)

Het pionnenspel (2020)

Het Maltadocument (2021)

Het Warschau-protocol (2022)

Het geheim van Gent (2022)

Eerste druk juli 2023

Oorspronkelijke titel *The Kaiser's Web*

Oorspronkelijke uitgever Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group

Copyright © 2021 by Steve Berry

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Gert-Jan Kramer

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Hayden Verry (Arcangel)

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6633 4

ISBN e-book 978 90 261 6634 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6635 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.